

Ένα απρόοπτο ταξίδι της Άννας – Μαρίας Αντέμ, Γ1

Μια συνηθισμένη Τετάρτη. Και σήμερα, όπως πάντα, άργησα για την πρώτη ώρα. Ευτυχώς η κυρία με άφησε να περάσω. Μπήκα μέσα, χύθηκα στο θρανίο νυσταγμένη, άνοιξα το βιβλίο και η κυρία συνέχισε να διαβάζει.

Το βλέμμα μου τράβηξε μια κόκκινη κηλίδα πάνω από τον πίνακα. Χωρίς δεύτερη σκέψη σηκώθηκα και πήγα να δω τι είναι. Μόλις την άγγιξα, ένιωσα το κρύο του μαρμάρου – τάφος ήταν και πέρα ένα ποτάμι. Εγώ ντυμένη με ένα σκουρόχρωμο φόρεμα, που δεν είχα ξαναδεί. Μπροστά μου μια κοπέλα σκυμμένη να μου αγγίζει τα πόδια. Με παρακαλούσε να μην πω τίποτα στον Θεοκλύμενο. Αμέσως κατάλαβα. Πετάχτηκα όρθια και είπα δυνατά: «Όχι, Ελένη, είναι καθήκον μου να προστατεύσω τον αδερφό μου»

«Άννα Μαρία, παιδί μου, είσαι καλά;», με συνέφερε η φωνή της κυρίας.